

Hoofdstuk 1

Sterre

Aantal abonnees
13.234

Net voor het zebrapad blijf ik staan om mijn telefoon uit mijn zak te halen. Ik maak een foto van de voorkant van Schiphol, open mijn Instagram Stories en plaats hem met '#PROMOREIS' erbij. Last minute voeg ik er nog een paar emoticons aan toe voordat ik oversteek en naar de draaideur loop. Ik moet naar vertrekhal 3, daar zal ik de anderen ontmoeten.

Ik heb wel een lijstje gekregen met de namen en accounts van de anderen, dus ik zou hen wel herkennen, maar ik heb hen nog niet echt gesproken.

De reis zal zeven dagen duren. Het is mijn eerste promoreis. Ik ben al een tijdje bezig met YouTube en het loopt goed, maar ik ben nog nooit eerder uitgenodigd voor een tripje. Eerlijk gezegd heb ik zelfs nog nooit gevlogen. De enige keren dat ik op Schiphol ben geweest, waren toen ik moest overstappen naar een andere trein.

Ik loop de vertrekhal in en kijk naar de borden, maar er staat zo veel informatie dat ik niet goed kan focussen op waar ik naartoe moet.

Er botst iemand tegen me op en ik val bijna naar voren met mijn zware reistas, die ik over mijn schouder draag. Ik draai me om en kijk de slungelige jongen aan die blijkbaar over een losse veter struikelde.

'Sorry,' mompelt hij, en hij glimlacht verontschuldigend.

'Geen probleem.' Ik zet mijn zware tas op de grond en wend mijn blik weer naar de borden met alle vluchtinformatie.

De jongen staat nog steeds naast me en ik voel dat hij naar me kijkt. Ik draai mijn hoofd naar hem toe.

‘Waar ga je naartoe?’ wil hij weten.

‘Turkije,’ antwoord ik.

Hij knikt. ‘In je eentje op reis?’

Langzaam schud ik mijn hoofd. ‘Ik ga op een promoreis.’ Wanneer hij me alleen maar aanstaart, zonder iets te zeggen, vervolg ik: ‘Op uitnodiging.’

‘Gratis?’ Hij fronst zijn wenkbrauwen. ‘Hoe kan ik een gratis reis krijgen?’

Ik moet lachen omdat hij het zo plompverloren zegt, maar ik snap wat hij bedoelt. Het is wel een beetje het beeld dat veel mensen hebben van influencers, ook al heb ik een hekel aan dat woord. Ik kan er nog niet echt over oordelen omdat ik nooit eerder op promoreis ben geweest, maar ik kijk wel regelmatig naar vlogs van anderen die een paar keer per jaar gaan. Je bent echt de hele dag en avond bezig met content maken.

‘Start een YouTubekanaal, zou ik zeggen,’ antwoord ik zo vriendelijk mogelijk, en als ik weer naar het bord kijk, zie ik mijn vlucht staan. ‘Gevonden,’ zeg ik. Ik til mijn reistas op en hijs hem over mijn schouder. ‘Fijne reis.’

‘Jij ook,’ zegt hij. ‘Werk ze. Denk ik.’

Opnieuw moet ik grinniken en ik knik naar hem. Een beetje voorovergebogen vanwege het gewicht van mijn tas loop ik naar vertrekhal 3. Waarom kon ik niet gewoon een koffer meenemen?

Ik loop door naar incheckbalie 17, ga in de rij staan en kijk naar het scherm voor de tijd: 07.07 uur. Met mijn paspoort en tickets in de hand wandel ik naar de *bagage drop-off* en wanneer ik mijn reistas heb afgegeven, kom ik in de grote ruimte met winkels en eettentjes. Ik ga in een rustige hoek staan en pak mijn vlogcamera uit mijn linnen tas, waarin mijn belangrijkste spullen zitten.

‘Hoi, welkom bij een nieuwe video! Het is vandaag maandag en ik ben nu op Schiphol voor mijn eerste promoreis. Superspannend!’ Ik glimlach naar de camera en check dan op het schermje of mijn haar goed zit. Lekker op tijd, zoals gewoonlijk. ‘Ik ben samen met een paar bloggers uitgenodigd om naar een dorpje in Turkije te komen. Het is een onontdekte streek en volgens trendwatchers wordt dat gebied binnenkort dé toeristische hotspot voor jongeren. Ik ben dan ook heel excited dat ik het dorp Oba nu al mag gaan ontdekken.’

Op het schermje zie ik dat ik inmiddels niet meer zo verdekt opgesteld sta. Het wordt steeds drukker in de hal en ik klap mijn vlogcamera dicht. Eerst maar het toilet opzoeken, dan vlog ik straks wel verder.

Ik was mijn handen met de vegan zeep die ik altijd bij me heb en droog mijn handen aan mijn polkadotjurk. Mijn haar breng ik wat beter in model.

Doelloos loop ik heen en weer. Ik heb geen zin om te winkelen en mijn maag zit in de knoop, dus eten kan ik ook niet. Elke keer als ik eraan denk dat ik straks in een vliegtuig zit en letterlijk de lucht in ga ... Pfff, het idee alleen al.

Mijn moeder vliegt al jaren niet meer. Toen ze begin twintig was, ging ze met een paar vriendinnen op vakantie naar Italië. Onderweg was er zware turbulentie, maar verder verliep de reis wel oké. Voor zover dat mogelijk is in de lucht. Tijdens de terugreis ging het bijna mis. Ze keek uit het raampje en zag in de verte, op dezelfde hoogte, een ander vliegtuig aankomen. Haar kant op. Voordat ze echt in paniek kon raken, ging het toestel waarin ze zat omhoog en het andere omhoog. Later las ze in de krant dat ze aan een grote ramp was ontsnapt. Foutje van de verkeerstoren. Ze zijn met de schrik vrijgekomen, maar dat was meteen de laatste keer dat mijn moeder vloog. Dus het is ook niet zo gek dat ik nog nooit naar een ver land heb gereisd.

Mijn vader vliegt wel, voor zijn werk. We hebben al bijna vijf jaar geen contact meer. Dat heb ik verbroken. Sinds de scheiding woon

ik bij mijn moeder en dat bevalt me prima.

Hé, de Bruna. Ik ga naar binnen en kijk bij de thrillers.

Een boek over een vliegtuigramp. Laat maar zitten.

Ik loop naar de volgende tafel en lees een paar flapteksten van feelgoodromans. Dat lijkt me beter voor nu. Ik kies er twee uit, reken ze af en loop weer naar buiten. Thuis heb ik een hoop boeken, maar mijn tas was al zo zwaar dat ik er geen heb meegenomen. Ik weet niet of we tijd zullen hebben om iets voor onszelf te doen, maar tijdens de vlucht kan het me misschien afleiden.

Op de bordjes zoek ik alvast welke kant ik straks op moet. Bij de bankjes voor het grote raam neem ik plaats en kijk naar buiten. De vele grote toestellen die klaarstaan voor vertrek fascineren me. Daar zit ik straks gewoon in. Mijn hartslag versnelt, maar ik adem rustig in en blaas weer uit.

Ik kijk om me heen. Er zitten hier weinig mensen. Ik pak mijn vlogcamera en klap het schermje omhoog. 'Ben ik weer. Ik ga proberen om elke avond meteen te editen, zodat jullie de volgende ochtend de vlogs kunnen zien. Een weekvlog wordt misschien te lang en ik wil zo veel mogelijk delen.'

Ik gaap en hou mijn vrije hand voor mijn mond. Geeft niet, dat knip ik er tijdens het editen wel uit.

'Het is bijna vier uur vliegen en er is een uur tijdsverschil. Ik weet niet of ik daar iets van ga merken, maar ik denk het niet. Het is wel een gek idee dat onze reis gewoon door een ander wordt betaald. Als jullie willen weten hoe dat allemaal werkt, laat het dan even weten onder de video. Dan maak ik daar een apart filmpje over.'

Ik klap het schermje naar beneden en draai de camera om, zodat ik wat van de ruimte om me heen kan filmen. Dan loop ik langzaam naar het raam en film ik de vliegtuigen die er staan.

'Hé, jij moet Sterre zijn,' hoor ik achter me.

Ik druk meteen op het opnameknopje om te stoppen met filmen

en stop mijn camera in mijn tas terwijl ik me omdraai.

'Je bent de enige vlogger die meegaat, dus dat gaf het wel een beetje weg,' zegt een meisje met lang lichtbruin haar dat om haar schouders golft.

'Dan ben jij Liz,' zeg ik, en ik loop naar haar toe om haar een hand te geven.

In plaats daarvan geeft ze me drie zoenen. 'Ik heb je al op YouTube gezien, dus technisch gezien ken ik je een beetje.'

Ik bijt op mijn lip en knik, want wat moet ik anders doen?

'Is dit ook jouw eerste promoreis?' vraag ik, en ik ga weer op de plek zitten die ik net voor mezelf had gereserveerd.

Ze komt naast me zitten en schudt haar hoofd. Haar donkerbruine ogen, met een groen spikkeltje erin, kijken me vastberaden aan. 'Ik doe dit een paar keer per jaar.'

Wauw, wordt ze zo vaak uitgenodigd?

'Dan moet je wel een groot aantal volgers hebben,' zeg ik.

Ze gooit haar haar naar achteren en houdt haar hoofd een beetje schuin. '230K.'

'Tweehonderddertigduizend?' vraag ik.

Liz knikt en glimlacht. 'Insta is mijn fulltimebaan,' legt ze uit. 'Zeg, ik heb jouw account wel gezien, maar volgens mij volgen we elkaar nog niet.'

'Nee,' zeg ik alleen maar.

Ze pakt meteen haar telefoon. 'Wacht, hier heb ik je.' Met haar lange gelnagels tikt ze op het scherm. 'Zo, ik volg je. Je bent nog niet zo lang bezig, toch?'

Ik antwoord dat ik nu een paar jaar video's maak – veganlifestylevlogs en BookTubevideo's – en dat mijn instaprofiel er een beetje bij hangt. 'Ik weet nog niet zo goed wat ik ermee wil.'

'Ik help je wel als je wilt.' Ze glimlacht vriendelijk en gooit haar haar weer over haar schouder.

Een halfuur later lijkt het alsof we elkaar al jaren kennen, ook al zijn we totaal verschillend.

‘Dus ik woon samen met mijn moeder en werk als freelancevideo-editor,’ sluit ik mijn verhaal af.

‘O ja,’ zegt Liz, en het is net alsof ze naar lucht moet happen, *‘that reminds me*, ik heb nog niks op mijn socials gedeeld.’ Ze schudt haar hoofd en rolt met haar ogen terwijl ze in haar tas naar haar telefoon zoekt. Haar vinger glijdt over het scherm en ze opent Instagram. Dan draait ze zich een kwartslag met haar rug naar mij toe en zegt ze: *‘Smile!’*

Ik hou mijn hoofd schuin en kijk in de camera, waarna ze de foto op haar Stories plaatst.

‘En jij?’ probeer ik het gesprek weer op gang te brengen. ‘Woon jij samen met iemand? Of ...’

Ze perst haar lippen op elkaar, alsof ze aarzelt. ‘Nee, ik woon alleen,’ antwoordt ze uiteindelijk.

‘Ook leuk, toch?’ Ik glimlach. ‘Het lijkt me best lekker om op mezelf te zijn, maar aangezien ik overdag al in mijn eentje werk ... Ik weet niet of ik ...’ Dan zie ik dat ze haar telefoon naar haar oor brengt.

‘Hé Room, waar zit je nou, gek?’ onderbreekt ze me, en ik kijk met gefronste wenkbrauwen om me heen. ‘O, oké. Ik zit bij dezelfde bankjes als de vorige keer, ja. Ik zie je zo.’

Ik heb geen idee of het de bedoeling is dat ik nog iets zeg, aangezien ze nu zit te scrollen door haar instafeed. Nou, of we echt vriendinnen gaan worden, weet ik niet. Het lijkt erop dat ze haar interesse in mij al is verloren.

‘Iemand die je kent?’ vraag ik om de stilte te doorbreken.

Wanneer ze haar gezicht naar me toe draait, zwaait ze haar golvende haar weer over haar schouder en knijpt haar ogen samen. ‘Romy,’ zegt ze, alsof ik moet weten over wie ze het heeft. Ze rolt met haar ogen. ‘Mijn fotograaf.’

‘Je hebt je eigen fotograaf?’ Ik kijk haar met grote ogen aan.

‘Tuurlijk,’ antwoordt ze. ‘Instagram is mijn fulltimebaan, hè.’ Ze kijkt over haar schouder naar achteren, staat op en begint te gillen: ‘Roooooom, ben je daar eindelijk, wijffie?’

Een meisje met een donkergekleurde huid, zwarte krullen tot halverwege haar rug, benen als stelten en een slanke taille omhelst Liz. Om haar nek hangt een grote camera. ‘Er stond zo’n lange rij voor het inchecken. Er kwam geen einde aan.’ Haar bruine ogen richten zich op mij. ‘Hoi, ik ben Romy.’

‘Sterre,’ zeg ik terwijl ik haar de hand schud.

Voordat ik kan vertellen wat ik doe en waarom ik meega op de promoreis, heeft ze haar camera al van haar nek gehaald. ‘Ga even daar staan, voor het raam,’ instrueert ze Liz, die meteen in positie gaat staan en haar haar naar achteren zwiept.

Ik kijk aandachtig naar de manier waarop ze vol zelfvertrouwen in de lens kijkt, zonder op de starende mensen om haar heen te letten. Ik zucht. Niet dat ik geen zelfvertrouwen heb, maar dat zie ik mezelf toch niet zo snel doen. Al die mensen die naar je kijken ... Tegen een camera praten vind ik een stuk makkelijker, maar dan wel op momenten dat er niet te veel publiek in de buurt is. Of ik moet met een groepje vloggers samen zijn, dan is het minder ongemakkelijk. Ik heb weleens gedaan alsof mijn vlogcamera een telefoon was toen iemand de deur naast me opendeed en eruit kwam. Echt belachelijk eigenlijk.

Vroeger werd ik op school gepest omdat ik te dik was. Ik zag er anders uit dan de meeste meisjes uit de klas. Nu doet het me niet meer zo veel als iemand me met opgetrokken wenkbrauwen aankijkt als ik een keer een pizza eet. Ik heb mezelf geaccepteerd zoals ik ben. Maar op sommige momenten zakt de moed me weer in de sneakers en denk ik: zouden mensen mij leuker vinden als ik eruit zou zien als ... Nou ja, bijvoorbeeld als Liz?

‘Hoi, zijn jullie van de promoreis?’

Liz, Romy en ik draaien ons om naar een klein meisje met zwart haar tot net boven haar schouders en een grote bril op haar neus. Ze heeft een shirt aan met de tekst ‘ACTUALLY FEMINIST’ erop.

‘De combi blauwe ogen en zwart haar zie ik niet dagelijks,’ merkt Romy op, die haar nauwlettend observeert. ‘Mag ik je eens fotograferen?’

Liz stoot Romy aan. ‘Hé, je bent met mij mee, hè?’ Ze kijkt naar het meisje, dat zich nog niet heeft voorgesteld, en grinnikt. ‘Sorry, grapje.’ Ze steekt haar hand naar haar uit. ‘Ben jij dan Brenda? De blogger?’

Ze knikt en drukt haar bril verder op haar neus. ‘Aangenaam.’

Ik geef haar ook een hand. ‘Leuk shirt.’

‘Dank je. Leuke jurk. Waar heb je die vandaan? Ik ben al lang op zoek naar zoiets, maar ik heb echt overal gekeken en kan er maar geen vinden,’ zegt ze in één adem.

Ik kijk naar beneden, naar mijn zwarte jurk met witte polkadots. ‘O, in een vintagewinkel, geloof ik. Maar ik ken ook een plussizewinkel waar ze dit soort jurken verkopen.’

‘Passagiers voor Turkish Airlines vlucht 1142 naar Antalya mogen boarden via gate G6,’ wordt er omgeroepen.

Meteen heb ik een brok in mijn keel, terwijl de anderen op hun gemak hun tassen pakken.

‘Je bent zenuwachtig, hè?’ raadt Liz. ‘Ik zie het echt zó erg aan je.’

Ik knik en zie drie paar ogen me gespannen aankijken.

Liz steekt haar hand in haar tas en pakt haar portemonnee. ‘Hier, neem dit in met wat water, daar word je rustiger van.’

‘Nee sorry, ik doe niet aan drugs.’ Ik wuif het pilletje weg.

Ze schiet in de lach. ‘Nee joh, gekkie, dit is Oxazepam. Gewoon om de zenuwen onder controle te krijgen. Geloof me, als je vlieg angst hebt, kun je dit goed gebruiken.’

‘Heb jij ook ...’ begin ik.

‘Nee, maar ik gebruik het af en toe om rustiger te worden.’ Ze kijkt even naar de grond en slikt. ‘Maar goed, wil je er eentje?’

Ik bedenk dat mam ook weleens zo’n pilletje gebruikt wanneer ze te veel aan haar hoofd heeft. Ik neem de pil aan en spoel hem weg met een slok water uit het flesje dat ze voor zich houdt. Daarna pak ik mijn telefoon en open WhatsApp.

Gaan zo vliegen.

Ben heel zenuwachtig.

Hou van je xxx

We zitten al drie kwartier bij de gate, die nog steeds gesloten is. Inmiddels weet ik dat Brenda een vijf jaar oudere zus en sinds een halfjaar ook een nieuwe vriendin heeft. Ze is reisblogger en dit is haar tweede promoreis. Romy heeft een vriend en werkt parttime als fotograaf en daarnaast in een kledingwinkel. Maar ze hoopt fulltime als fotograaf te kunnen gaan werken.

Liz maakt een Story over de vertraging van onze vlucht en kijkt dan naar mij. ‘Moet jij niet ook wat opnemen? Misschien is het wel leuk om in je vlog te vertellen dat je zenuwachtig bent.’

‘Goed idee,’ zeg ik een beetje sloom.

‘Volgens mij doet de Oxazepam al zijn werk,’ lacht Liz. ‘Mooi zo, dan gaan die zenuwen snel weg. Wie weet val je zelfs in slaap voordat we opstijgen.’

‘We zitten nu bij gate G6 en mogen nog niet boarden,’ zeg ik tegen de lens, ‘dus onze vlucht zal vast flink wat vertraging oplopen. Wat niet helpt bij de zenuwen. We ... O, de gate gaat nu open.’ Ik stop de opname, klap het schermpje naar beneden en sluit aan in de rij, die uit het niets is ontstaan.

‘Trek je het nog?’ vraagt Brenda, die naast me staat.

Ik probeer naar haar te glimlachen, maar het pilletje lijkt zijn magische werking al te verliezen, want ik word per seconde zenuwachtiger.

‘Wat is het ergste wat er kan gebeuren?’ zegt ze met een opgetrokken wenkbrauw, die net boven haar zwarte montuur uit komt.

‘Dat we neerstorten?’ antwoord ik met een semiglimlach.

Liz en Romy hoor ik achter me grinniken.

‘O lieverd, dat gebeurt echt niet.’ Liz wrijft over mijn schouder en met z’n vieren komen we steeds dichterbij de ticketcontrole.

Hoofdstuk 2

Liz

Aantal volgers
230K

Langzaam lopen we door het gangpad, met aan de rechterkant rijen van twee stoelen en aan de linkerkant rijen van drie. Mijn vingers strijken langs de blauwe stof van een stoel als we weer moeten wachten op iemand die zijn tas in het bagagevak plaatst, wat natuurlijk niet meteen lukt, want het is altijd wachten, wachten, wachten voordat je eindelijk de lucht in kunt.

‘Hier zitten wij, Room.’ Ik wijs naar de drie stoelen van de volgende rij.

‘Ik ook,’ zegt Brenda.

Sterres mond valt open en ze is opeens helemaal stil.

‘Wat is er?’ vraag ik als ze blijft staan. ‘Ik denk dat jij rechts zit.’ Ik spiek op de ticket in haar hand. ‘Ja, stoel 07A, dat is hier.’

Ze schudt haar hoofd zo hard dat ik denk dat ze niet goed wordt. ‘Nee, ik ga niet op een zeven zitten.’

‘Wat?’ Ik zet mijn hand in mijn zij en probeer rustig te blijven, maar eerlijk gezegd begint haar zenuwachtige gedoe nu wel een beetje overdreven te worden. ‘Had je het stoelnummer niet al op je ticket gezien dan?’

‘Mag ik er even langs?’

Ik draai mijn hoofd om en zie een lange vrouw die ongeduldig staat te wachten. Vlug ga ik voor mijn stoel staan, zodat ze erlangs kan. Als ze voorbij is gelopen, kijk ik weer naar Sterre. ‘Wat is er met de zeven?’